ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :	
Ἐτησία	Δρχ. 380	Ἐτησία	Λ. 2.—
Ἐξάμηνος	» 200	Ἐξάμηνος	» 1,5
Ἀμερικῆς	Δολ. 12	Ἐξάμηνος	Δολ. 7

Η ΕΘΝΙΚΗ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Οὐδεμία ἀπόδειξις εἰσπράξεως εἶνε ἔγκυρος, μὴ φέρουσα τὴν ὑπογραφὴν τοῦ προϊσταμένου τοῦ Λογιστηρίου κ. Χ. Κόλια καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς ἐφημερίδος.

Χειρόγραφα δημοσιευόμενα καὶ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΥΛΩΝ

Ο ΡΙΓΟΛΕΤΤΟΣ

Η ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΥ ΤΟΥ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΥ Α'

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Βασιλεὺς εἶχεν ἀποσυρθῆ πάλι ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Ὁρίστε Κύριοι μέσα, ἐφώναξε πρὸς τοὺς αὐλικούς.

Ἐπέρασαν στὸν βασιλικὸ κοιτῶνα ὅλοι. Τελευταῖος ἔφθασε ὁ γελωτοποιὸς κι' ἐστάθηκε σὲ μιὰ γωνιά.

—Τώρα κάθαρμα, τοῦ εἶπε ὁ βασιλεύς, θὰ πληρώσῃς τὰ ἐπίχειρα τῆς ἠλιθιότητός σου!

—Δὲν φοβοῦμαι τὸ καμουτσί σου ὑψηλέ μου κύριε, τοῦ ἀπήντησε ὁ Ριγολέττος. Τὸ μισῶ ἁπλῶς, ὅπως μισῶ καὶ σένα! Ὅπως μισῶ κι' αὐτὰ τὰ παράσιτά σου! Ὅπως μισῶ ὅλον τὸν κόσμο!

Τὴ στιγμὴ αὐτὴ φάνηκε στὸ κατώφλι ὁ λοχαγὸς τῶν Σωματοφυλάκων, κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα σιδερένιο καμουτσὶ μὲ συρματόσχοινο.

—Κύριε Μπριζάκ! ἔκανε αὐστηρὰ ὁ Βασιλεύς. Ἐπιθυμοῦμε νὰ μαστιγωθῇ ὁ ἡμέτερος γελωτοποιὸς μέχρις αἵματος!

Ὁ λοχαγὸς ἐγύρισε πρὸς τὸν Ριγολέττο, ποὺ ἔστεκε ἄφοβος παρέκει καὶ σήκωσε τὸ καμουτσὶ ψηλὰ στὸν ἀέρα.

Εἶχαν παγώσει ὅλοι. Ὁ λοχαγὸς κατέβασε μὲ ὅλη του τὴ δύναμι τὸ χέρι του. Ἕνα σφύριγμα βαθὺ ἀκούσθηκε στὸν ἀέρα. Βζζζ! Καὶ ἔπειτα τὸ σύρμα βουβὸ χώθηκε μέσα στὶς σάρκες τοῦ Ριγολέττου.

Οὔτε ἕνας μῦς τοῦ προσώπου του δὲν συνεσπάσθη. Δὲν ἀλλοιώθηκε ἡ μορφή του. Δὲν ἐστράβωσε τὸ πρόσωπό του. Δὲν φανέρωσε κανέναν πόνο ἡ φυσιογνωμία του.

Ἔσφιγγε μονάχα τὰ δόντια του ἀπὸ τὴ λύσσα, ποὺ ἄφριζε μέσα στὴν ψυχή του. Ὅλα πρέπει νὰ τὰ ὑποφέρῃ γιὰ κείνην. Γιὰ κείνην ἔχει μισήσει ὅλον αὐτὸν τὸν διεφθαρμένο κόσμο, ποὺ δὲν τοὔδειξε ποτὲ ἴσαμε τώρα τὸ χαμόγελο τῆς συμπόνιας. Γιὰ κείνην σκορπίζει τὴ διαφθορά. Θέλει νὰ τοὺς βλέπῃ ὅλους διεφθαρμένους, δυστυχισμένους, πονεμένους, βουτηγμένους στὴ συμφορὰ καὶ στὴν ἀτιμία καὶ μονάχα ἐκείνην θέλει νὰ τὴν βλέπῃ ἁγνὴ καὶ ἀδιάφθορη, εὐτυχισμένη, χαρούμενη.

Πάλι ξαναψήλωσε τὸ χέρι τοῦ Μπριζάκ, πάλι ξαναβούïξε στὸν ἀέρα τὸ συρματόσχοινο καὶ πάλι ξαναβουλιάχθηκε μέσα στὶς σάρκες τοῦ γελωτοποιοῦ. Τὸ ἄσπρο μαγιό του κοκκίνισε. Βασιλεὺς καὶ αὐλικοὶ παρακολουθοῦσαν τὸ μαρτύριό του μ' ἕνα χαιρέκακο χαμόγελο στὰ χείλη.

Μὰ τοῦ κάκου περίμεναν ἕναν σπαραγμό του. Ἕνα οὐρλιαχτό του. Εἶχε καρφωμένα τὰ μάτια του στὸν τοῖχο, μὲ τὴ σκέψι του ἐκεῖ. Στὸ Μπισύ.

—Δυνατότερα, λοχαγέ! διέταξε ὁ Βασιλεύς. Τί τὴν ἔκανες τὴ δύναμί σου;

Ἡ φωνὴ τοῦ Φραγκίσκου τὸν συνέφερε τὸν γελωτοποιὸ ἀπὸ τὴν ἔκστασι στὴν πραγματικότητα κι' ἐκάρφωσε τὸ βλέμμα του στὰ μάτια τοῦ κυρίου του.

—Μὴν ἐκλιπαρῇς ἄδικα τὸν οἶκτο μου κάθαρμα! τοῦ εἶπε ὁ Φραγκῖσκος σκληρά.

—Μὴν ἐκλιπαρῇς ἐσὺ ἄδικα τὸν οἶκτο μου συνάδελφε· τοῦ ἀπάντησε ψυχρά.

—Τὸν οἶκτο τὸν δικό σου νὰ ἐκλιπαρήσω ἐγώ! ἔκανε ἀγριεμένος ὁ Φραγκῖσκος.

Ἐξέσπασε ἀμέσως σ' ἕνα εἰρωνικὸ γέλιο. Μὰ μέσα στὸ χάχανό του ἐκεῖνο ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Ριγολέττου, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Μπριζὰκ ἐσήκωνε γιὰ τρίτη φορὰ τὸ καμουτσὶ στὸν ἀέρα:

—Ἡ ἐπιστολή μας δὲν θὰ φύγῃ διὰ τὸν πρὸν ὃν δρον εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα!

Ὁ Βασιλεὺς ἐδάγκωσε τὰ χείλεια του καὶ τὰ μάτωσε.

—Φθάνει Μπριζάκ! διέταξε.

Οἱ αὐλικοὶ ἀλληλοεκυττάχθηκαν. Τί μαγικὰ λόγια ἦταν αὐτά, ποὺ ἔκαναν τὸν Βασιλέα ν' ἀλλάξῃ διαθέσεις ἀπέναντι τοῦ γελωτοποιοῦ του;

Ἐκείνη τὴν ἴδια μέρα ὁ Ριγολέττος ἐξαπέστειλε εἰς τὸ Ρὲνς ἔκτακτο ταχυδρόμο πρὸς τὴν Ντιὰν ντὲ Ποατιέ, δούκισσα ντὲ Βαλεντινουά, κυρίαν ντὲ Κοσσέ, Ντὲ Σαὶν Βαλλιέ, μὲ τὸ βασιλικὸ γράμμα.

Βιαζόταν ὁ γελωτοποιός. Ὄχι γιατὶ τὸν εἶχε διατάξει ὁ κύριός του. Οὔτε γιὰ νὰ τὸν ἐξυπηρετήσῃ εὐσυνείδητα. Συνείδησι δὲν εἶχε, εἴπαμε, ὁ Ριγολέττος. Εἶχε ὅμως τὸ λόγο του.

Ἦταν ἀκόμη στὸ κρεββάτι της ἡ κυρία Ντὲ Κοσσέ, ὅταν ἐσταμάτησε στὴν πόρτα της τὸ ταχυδρομικὸ ἁμάξι. Ὁ μεγάλος φάκελλος μὲ τὰ βασιλικὰ κρίνα, ποὺ τῆς ἐνεχείρισε ὁ ἔκτακτος ταχυδρόμος τοῦ Λούβρ τὴν ἐξάφνιασαν.

Ἀπὸ τὸ παλάτι γράμμα! Μόνος ὁ Βασιλεὺς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἀλληλογραφῇ μὲ τὰ χρυσᾶ κρίνα. Τί συμβαίνει τάχα;

Ἄρχισε νὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά της δυνατά. Ὁ καϋμένος ὁ πατέρας εἶνε φυλακὴ στὴ Βαστίλλη! Νὰ βγῇ ζωντανὸς πιὰ εἶνε ἀδύνατον... Μήπως τὸν ἐξετέλεσαν; ... Μπᾶ! Δὲν θὰ τῆς ἔγραφαν ἀπὸ τὸ Παλάτι ἕνα τέτοιο πρᾶγμα... Ἔχει γοῦστο νὰ τοὔδωκε χάρι ὁ Βασιλεύς! Ἀμ' ἂν ἔκανε μιὰ τέτοια χειρονομία ὁ Φραγκῖσκος θ' ἀποφασίσῃ ἕνα ταξίδι στὸ Παρίσι καὶ θὰ πάῃ νὰ τὸν φιλήσῃ... Λὲς νὰ ζηλέψῃ ὁ Ντὲ Κοσσέ;... Νὰ ἰδῇς ποὺ θὰ τὸν παρεκάλεσε τὸν Φραγκῖσκο ἡ Βασίλισσα... Τῆς εἶχε γράψει τρεῖς φορὲς ἕως τώρα... Ἔχει μιὰ μαλαματένια καρδιὰ ἡ Κλὼντ ντὲ Φράνς. Λένε ὅτι ὁ Βασιλεὺς δὲν τῆς χαλάει χατῆρι.

Ξεθάρρεψε ἡ ὡραία κυρία ντὲ Κοσσὲ μ' αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ μὲ ἀνυπομονησία ἔσπασε τὶς βοῦλλες τοῦ ἱσπανικοῦ κηροῦ κι' ἄνοιξε τὸν φάκελλο:

«Κυρία, ἔγραφε τὸ βασιλικὸ γράμμα. Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς ἐν τῇ ἐγνωσμένῃ Αὐτοῦ μακροθυμίᾳ ἀπεφάσισε νὰ χαρίσῃ τὴν ζωὴν εἰς τὸν πατέρα τῆς κυρίας Ντὲ Κοσσέ, δουκίσσης Ντὲ Βαλεντινουά, τὸν Κὸντ Ντὲ Σαὶν Βαλλιέ, ηὐδόκησε δὲ νὰ μετακαλέσῃ τὴν Ντιὰν ντὲ Ποατιέ, δούκισσαν ντὲ Βαλεντινουά, κυρία Ντὲ Κοσσὲ παρὰ τὴν Αὐλή, ὡς Κυρίαν ἐπὶ τῶν Τιμῶν τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος τῆς Βασιλίσσης Κλὼντ ντὲ Φράνς.

Κράκ! ἔκανε κάτι μέσα στὸ στῆθος της. Τί εὐτυχία εἶν' αὐτή! Μέσα στὴν Αὐλή! Κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν στὴν Αὐλὴ Κυρία ἐπὶ τῶν Τιμῶν τῆς Βασιλίσσης!... Μέσα σὲ τόσους ὡραίους καὶ κομψοὺς εὐγενεῖς!... Κοντὰ εἰς τὸν ἀνδρεῖον Βασιλέα!

Λές;... Σοῦ εἶν' ἕνας γυναικᾶς αὐτός! Μὰ ποῦ τέτοια τύχη;... Ἂν καὶ καμμιὰ φορὰ δὲν ξέρεις τί γίνεται. Εἶνε δηλαδὴ ὡραιότερες αὐτὲς ποὺ φιγουράρουν στὸ Παλάτι; Μιὰ φορὰ εἶνε ὡραιότερη, πιὸ κομψὴ καὶ πιὸ χαριτωμένη ἀπὸ τὴν Κυρία Κοασλὲν, ποὺ εἶνε σὰν καλάμι γιὰ ψάρεμα κι' ἀπὸ τὴν Ντελατούρ - Λαντρύ, τὴν ἐλβετικὴ ἀγελάδα, ποὔχει ξετρελλαθῆ μαζί της ὁ Φραγκῖσκος...

Στὸ μοναστῆρι ὁ Πὲρ Λαμπὼ διαρκῶς τῆς ἔλεγε ὅτι καμμιὰ γυναῖκα στὸν κόσμο, ἀπ' ὅσες εἶχε γνωρίσει δὲν ἔχει τὸ στῆθος της κι' ὁ ἐπίσκοπος τοῦ Ρὲνς ὅτι δὲν εἶχαν δῆ τὰ μάτια του σὰν τοὺς γλουτούς της.

Θὲς ἄλλο;... Κι' αὐτὸς ὁ κουτὸ-Ντὲ Κοσσὲ τῆς ἐξυμνεῖ κάθε φορὰ τὸ γόνατό της. «Μωρὲ πρᾶγμα ποὺ βρῆκε κι' αὐτὸς νὰ τοῦ ἀρέσῃ!...» Ἔχει αὐτὴ μωρὲ μάτια μου κρυφὲς ὀμορφιὲς γιὰ ἕναν ἄνδρα!

Ἄστραψαν τὰ μάτια της ἀπὸ χαρά... Δὲν τὴν ἐπερίμενε τέτοια εὔνοια, πράγματι, ἀπὸ τὸν Βασιλέα... Οὔτε στὸν ὕπνο της δὲν τὴν εἶχε δῆ.

Ἔ, μὰ τώρα νὰ πῇ κανεὶς καὶ τὴν ἀλήθεια: Εἶνε σύζυγος ὁ Ντὲ Κοσσέ; Ἕνας χονδράνθρωπος ἐκεῖ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς... Θεέ μου ἐκείνη ἡ κοιλιά του!... Σὰν μισοξεφουσκωμένη γκάιδα τὴν ἁπλώνει στὸ στρῶμα!

Πφοῦ! Κι' αὐτὴ γι' αὐτὸν τὸν χονδράνθρωπο εἶχε φυλάξει σὰν τὰ μάτια της τὸ κορμί της!

Ὁ βασιλικὸς ταχυδρόμος ἐπερίμενε ὄρθιος. Τὸν ἀντελήφθη κι' ἐφώναξε τὸν οἰκονόμον.

—Κύριε Λασσάλ, τοῦ εἶπε. Ἔτσι ἀφίνουν τοὺς ἀπεσταλμένους τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος νὰ περιμένουν! Περιποιηθῆτε τον παρακαλῶ ἰδιαιτέρως.

Ἔπειτα ἐγύρισε πρὸς τὸν ταχυδρόμον:

—Καλέ μου κύριε, τοῦ εἶπε. Πηγαίνετε μὲ τὸν κύριο Λασσάλ. Θὰ εἴσθε κουρασμένος ἀπὸ τὸ ταξίδι. Ἕνα ποτῆρι Μπουργκόνια κι' ἕνα μπὸν - φιλὲ σᾶς εἶνε ἀπαραίτητο.

Ἔκανε δυὸ βήματα κι' ἐστάθηκε φιλάρεσκα μπροστὰ σ' ἕναν βενετσιάνικο καθρέπτη. Ἐγύρισε τὸ κεφάλι της δεξιὰ κι' ἀριστερά, ἐδιώρθωσε μὲ κάποια νωχέλεια τὰ μαλλιά της, ἀπομακρύνθηκε λιγάκι πρὸς τὰ πίσω γιὰ νὰ φανῇ στὸ κρύσταλλο καὶ τὸ στῆθος της, ἔσκυψε λιγάκι μπροστά, γιὰ νὰ ξεχειλίσῃ τὸ καρρὲ κι' εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτό της, ἔτρεξε στὸ γραφειάκι της, πῆρε χαρτὶ παρφουμαρισμένο, ἕνα φτερὸ χήνας κι' ἐκάθησε νὰ γράψῃ:

«Σίρ,

Εὐγνώμων διὰ τὴν Ὑψηλὴν τιμὴν ἡ ταπεινὴ θεραπαινὶς τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος, ἐπείγεται νὰ φθάσῃ εἰς Παρισίους, ἵνα εὐλαβῶς καταθέσῃ πρὸ τῶν ποδῶν Αὐτῆς τὰς ὑπηρεσίας της καὶ τὴν ζωήν της.

Ντιὰν ντὲ Κοσσέ, ντὲ Σαὶν Βαλλιέ»

Ἡ ὡραία Ντιὰν ἔκλεισε κατόπιν τὸ γράμμα της σ' ἕναν φάκελλο, τὸν ἐσφράγισε μὲ τὸ οἰκόσημό της καὶ τὸν ἔδωκε στὸν βασιλικὸ ταχυδρόμο.

Ἐστάθηκε στὸ παράθυρο καὶ μὲ ἀγωνία τὸν παρακολουθοῦσε ποὺ ἐσέλλωνε τὸ ἄλογό του... Οὔφ! Δέκα ὧρες ἔχει ἐκεῖ κάτω ποὺ σφίγγει καὶ ξεσφίγγει λουριά... Ἐπὶ τέλους!... Ὁ γέρο - Ζερμαὶν τοῦ ἀνοίγει τὴ βαρειὰ πόρτα τῆς αὐλῆς.

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

ΘΕΑΤΡΟΝ

ΙΝΤΕΑΛ

Τὸ καλλίτερον ἔργον τῆς ΣΑΙΖΟΝ ΕΙΝΕ Η

ΣΙΓΑΝΟ-ΠΑΠΑΔΙΤΣΑ

τοῦ Κυπαρίσση

ΣΗΜΕΡΟΝ

ΛΑΪΚΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Ἡ γοητευτικὴ ἠθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Ἰρὲν Ντοῦννο εἰς τὴν ταινίαν «Ρομπέρτα».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΩΡΑΝ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΜΑΤΩΝ

ΤΟ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. **Μ. ΚΟΥΝΕΛΑΚΗ**

Μία σκηνὴ ἀπὸ τὸν «Ρωμαῖον καὶ Ἰουλιέτταν» εἰς τὸ θέατρον «Καμέρνυ». Σκηνοθεσία Ἀλ. Ταΐροφ.

Ὁ βαθμὸς τῆς ζωτικότητος ἑνὸς θεάτρου, ἀνεξαρτήτως κάθε φιλολογικοῦ πειραματισμοῦ, κρίνεται ἀπὸ τὸν τρόπο καὶ τὴν ἔντασι ποὺ τὸ θέατρο αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν ἔκφρασι τῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ στὸν ὁποῖον ἀνήκει. Καὶ ὁ μελετητὴς τοῦ θεάτρου κάθε χώρας καὶ κάθε ἐποχῆς θὰ διαπιστώσῃ καὶ θὰ ἐξελέγξῃ πρὶν ἀπ' ὅλα τὴν ὕπαρξι αὐτοῦ ποὺ ἐστάθηκε γιὰ τὸ ἀρχαῖο ἑλληνικὸ θέατρο ἡ τόσο πλατειὰ καὶ στερεὰ βάσι τῆς μεγαλειώδους του ἐπιβολῆς: τὴν ὕπαρξη τῆς σχέσεώς του μὲ τὸ βαθύτερο λαϊκὸ αἴσθημα καὶ τὸ βαθμὸ ποὺ ἀπὸ τὸ αἴσθημα αὐτὸ ἄντλησε τὴ ζωή. «Ἡ τραγῳδία ἦταν ἕνα θαυμαστὸ σχολεῖο...» Διαβάζουμε στὴν Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας τῶν Κρουασέ. «Μιὰ μεγάλη τελετή, μιὰ τεραστία συγκέντρωσι ἀνθρώπων, ἕνα εἶδος αὐθόρμητο ἐπικοινωνίας τῶν ψυχῶν μέσα στὸ ἴδιο θρησκευτικὸ αἴσθημα· ἡ χαρὰ τῆς γιορτῆς, ἡ εὐσπλαγχνία, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ περιέργεια, ὅλα συντελοῦσαν στὸ νὰ δίνουν στὰ τῆς σκηνῆς μιὰ δύναμη ἐξαιρετική. Τὶς μεγάλες αὐτὲς μέρες τῆς ποιήσεως καὶ τῆς θρησκείας οἱ ψυχὲς ἦταν πιὸ ζωντανές, πιὸ εὐαίσθητες, τὰ πνεύματα ἦταν πιὸ ὑποτακτικὰ καὶ τὰ λόγια τῶν ποιητῶν ἀντηχοῦσαν πάνω ἀπὸ τὰ πλήθη μὲ μιὰ λάμψη ὑπέροχη...»

Ἡ Ὄλγα Τσέχοβα τοῦ «Καλλιτεχνικοῦ θεάτρου» τῆς Μόσχας ὡς «Τσαρίνα» εἰς τὸ ἔργον «Τσάρος Φεοντὸρ Ἰβάνοβιτς».

Τὸ ρωσσικὸ θέατρο ποὺ συγκεντρώνει σήμερα ἀπὸ κάθε ἄλλο περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον ὅλου τοῦ θεατρικοῦ κόσμου, ποὺ ἡ ἐπίδρασή του ἔγινε πρὸ πολλοῦ ἔκδηλη στὴν εὐρωπαϊκὴ Σκηνή, ἂν ἀνταποκρίνεται στὸ σημερινὸ βάθος τῆς λαϊκῆς ψυχῆς καὶ ἂν ἡ ἐπίδραση ποὺ ἐξασκεῖ στὴ θεατρικὴ ζωὴ τῶν ἄλλων ἐθνῶν θὰ μποροῦσε νὰ ἔχῃ κάποιαν ἀξία καὶ κάποιαν ἀποτελεσματικὴ διάρκεια—ἡ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα αὐτὸ δὲν εἶνε δυνατὸν σήμερα ἀκόμη μὲ βεβαιότητα νὰ δοθῇ. Τὸ ἐρώτημα τοῦτο εἶνε ἀλληλένδετο μὲ τὸ ἄλλο μεγάλο καὶ γενικὸ πρόβλημα τοῦ ρωσσικοῦ πειράματος, γιὰ τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἡ ἀνθρωπότης δὲν θὰ μποροῦσε ἀκόμη νὰ ἀποφανθῇ: Πόσο βαθειὰ δηλαδὴ ἡ ὅλη ρωσσικὴ ἐπαναστατικὴ κίνηση ἔρριξε τὶς ρίζες της ἀνάμεσα στὸ ρωσσικὸ λαὸ γιὰ τὴν αὐριανὴ φυσιολογικὴ καρποφορία της. Κατὰ πόσον δηλαδὴ ὅλη αὐτὴ ἡ τρομακτικὴ ρωσσικὴ προσπάθεια εἶνε μιὰ ἐπιβεβλημένη ἀνάγκη τῆς ἐκεῖ ἀνθρωπότητος ἢ μήπως εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα μόνο μεγαλοφυοῦς ἐπιβολῆς καὶ ἰδεολογικοῦ πειραματισμοῦ τῶν νεωτέρων Ρώσσων ὁδηγῶν;

Ὁπωσδήποτε, τὸ ὅτι ἡ τεραστία αὐτὴ ρωσσικὴ προσπάθεια τῆς ἐκ βάθρων ἀνανεώσεως τῆς ζωῆς περιέλαβε κατὰ ἕνα τέτοιον ἔντονο τρόπο καὶ τὸ θέατρο, αὐτὸ δὲν εἶνε βέβαια μιὰ ἁπλῆ σύμπτωση. Γιατί, ἂν ὄχι τίποτε ἄλλο, ξέρουμε πάντως ὅτι ἡ διάθεση καὶ ἡ δυνατότης γιὰ κάθε θεατρικὴ ἐπίδοση σ' αὐτὸν τὸ λαὸ εἶνε βαθύτατα ριζωμένες. Ὁ νατουραλισμὸς ποὺ ὡς θεατρικὴ καλλιτεχνικὴ δημιουργία ἔφθασε μὲ τὸ θέατρο τοῦ **Στανισλάβσκυ** στὴν ἄφθαστη ἐκείνη πράγματι τελειότητα,, ἦταν βέβαια μιὰ ἔκφρασις τῆς εὐρωπαϊκῆς καὶ ἰδιαιτέρως τῆς ρωσσικῆς κοινωνίας μὲ ὅλη τὴν ἐκλέπτυνση τῶν ἠθῶν, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλη τὴν ἀβεβαία καὶ χωρὶς προορισμὸ ὕπαρξή της. Ταυτοχρόνως ὅμως ἦταν καὶ μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ πολὺ φυσικὲς συνέπειες τοῦ μιμικοῦ ταλέντου τοῦ ἔθνους. Καὶ ἀπόδειξις ὅτι πουθενὰ ἀλλοῦ ὁ χορός, ἡ πρωταρχικὴ παρώθησις κάθε σκηνικῆς τέχνης, δὲν ἄνθισε περισσότερο καὶ ἐντονώτερα. Τὰ ρωσσικὰ μπαλέττα, ἀληθινὲς ποιητικὲς δημιουργίες πλαστικῆς ἐκφράσεως καὶ ρυθμοῦ, ἡ μουσικὴ αἰσθαντικότητα τῶν Ρώσσων χορευτῶν, ἀπὸ τὸν Μόρντκιν καὶ τὴν Παύλοβα ἕως τὸν Νιζίνσκι καὶ τὴν Καρσάβινα, καθὼς καὶ τὰ μεγαλειώδη σκηνογραφικὰ ἔργα ἑνὸς Μπάκστ μὲ τὸν χρωματικό τους πλοῦτο καὶ τὴν ζωηρὴ σκηνικὴ εὐγλωττία των ἔδωσαν ἀπὸ τότε ἀκόμη τὸ μέτρον μιᾶς θεατρικῆς ἰδιοσυγκρασίας ἀσύγκριτης καὶ ἀληθινῆς.

Ἡ ρωσσικὴ κομμουνιστικὴ ἐπανάσταση ποὺ ἀνέλαβε νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν παλαιὰ ἀστικὴ κοινωνία μὲ νέο ἐντελῶς κοινωνικὸ καθεστώς, ὄχι μόνο ἔδωσε τὴν ἀπαιτουμένη σημασία στὴ θεατρικὴ αὐτὴ ἰδιοσυγκρασία τοῦ ρωσσικοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καὶ τὸ νεκρὸ γράμμα τῆς ἀστικῆς κοινωνίας ὅτι «τὸ θέατρο εἶνε ὁ καθρέπτης τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὸ λαϊκώτερο σχολεῖο κάθε ἔθνους», οἱ ἔξυπνοι Ρῶσσοι δικτάτορες ποὺ ἐγκαθίδρυσαν «τὸ κράτος τῆς ἰσότητος γιὰ ὅλους τοὺς ἐργαζομένους» τὸ ζωντάνεψαν τὸ γράμμα αὐτό, μετατρέποντάς το σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πλέον ἀποδοτικὲς πραγματικότητες. Ἔκαναν ὥστε τὸ θέατρο μέσα στὴ Ρωσσία νὰ ἀποβῇ πράγματι τὸ μεγάλο λαϊκὸ «σχολεῖο» τοῦ ἔθνους. Καὶ ἂν ἔδρασε, στὴν ἀρχὴ κυρίως, ὡς ὄργανο προπαγανδισμοῦ καὶ κυριαρχίας τῶν ἐπαναστατῶν, ἀπέβη ὅμως ταυτοχρόνως καὶ τὸ ἀποτελεσματικώτερο μέσον διαφωτίσεως καὶ μορφώσεως τῆς μεγάλης λαϊκῆς μάζας.

Ἀκόμη ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐπιβολῆς τοῦ νέου ρωσσικοῦ πολιτεύματος, ὅταν ἀκόμη τὰ **Σοβιὲτ** ἐκινδύνευαν ἀπὸ τὶς ἀντεπαναστάσεις, τὴν πεῖνα καὶ τὴν ἀναρχία, τὸ ρωσσικὸ θέατρο εἶχε προσφέρει ἤδη τὶς σχετικὲς ὑπηρεσίες του ὡς κατ' ἐξοχὴν λαϊκὴ τέχνη καὶ ὡς μέσον ἐνθουσιασμοῦ, διονυσιασμοῦ ἐπαναστατικοῦ, ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις. Ὁ Λουνατσάρσκυ, ὁ ἐπίτροπος τοῦ λαοῦ ἐπὶ τῆς παιδείας, ὁ ἐπιτελάρχης, σὰν νὰ λέγαμε, τοῦ «τρίτου μετώπου» τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴν πνευματικὴ καθοδήγηση τοῦ λαοῦ, κατώρθωσε ἀντὶ τὴν ἐγκατάλειψη

(Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛΙΔΑ)

ΜΙΑ ΑΠΑΤΗ 11.000.000 ΦΡΑΓΚΩΝ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΚΑΙ Ο ΚΟΜΨΟΣ ΣΥΝΩΜΟΤΗΣ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΜΙΑΣ ΨΕΥΔΟΔΟΥΚΙΣΣΗΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, Ἰανουάριος (Ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία.).— Εἰς ἓν ξενοδοχεῖον, ἔναντι τοῦ δικαστικοῦ μεγάρου τῶν Παρισίων, συνελήφθη ὁ Ζὼρζ Μπρεάρ, καταζητούμενος ἐπὶ δεκαοκτὼ μῆνας διὰ μίαν περίεργον ὑπόθεσιν ἀπάτης.

Ἡ ἀπάτη χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1924. Ὁ Ζὼρζ Μπρεάρ ἦτο τότε

Ἡ ψευδοδούκισσα

ἄνθρωπος μὲ συμπαθητικὴν φυσιογνωμίαν, μὲ ἐλαφρῶς στριμμένο μουστάκι, ζωηρὰ μάτια, θηλυπρεπεῖς κινήσεις καὶ ἐφαίνετο θρησκόληπτος. Ἐξεμεταλλεύετο κάποια θέσι καὶ ἐπειδὴ ἡ κοινωνική του θέσις ἦτο καλὴ—ἦτο ἱππότης τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς — παρεῖχεν ὅλα τὰ ἐχέγγυα τοῦ τιμίου ἀνθρώπου.

Μίαν ἡμέραν ἐνεφανίσθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κομήσσης Ρομονελλά, διὰ νὰ συναντήσῃ τὴν ἐξαδέλφην τῆς κομήσσης, τὴν δεσποινίδα Λαλμάν, ἕνα ἀπὸ τὰ καλύτερα μέντιουμ τοῦ Παρισιοῦ.

— Ἀναλαμβάνω μίαν μεγάλην ὑπόθεσιν, εἶπεν ὁ Μπρεὰρ εἰς τὸ μέντιουμ. Δύνασθε νὰ μοῦ εἴπῃτε ἐὰν θὰ ἐπιτύχω;

Ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μέντιουμ ἐπανελήφθη ἀκόμη μερικὰς φοράς. Ὁ Μπρεὰρ ἐγνωρίσθη καὶ μὲ τὴν κόμησσαν καὶ τῆς ἐνέπνευσε μεγάλην ἐμπιστοσύνην.

— Ἐγνώρισα, τῆς εἶπεν ἐμπιστευτικῶς μίαν ἡμέραν, μίαν αὐστριακὴν ἀρχιδούκισσαν, ἡ ὁποία μὲ τιμᾷ διὰ τῆς φιλίας της. Εἶνε παντρεμμένη μὲ ἕνα Γάλλον ἀξιωματικόν, τὸν κ. Λὲ Μὸρ ντὲ Βιλλὲρ καὶ ἔχει εἰς τὴν Αὐστρίαν τεράστια δάση, τῶν ὁποίων μοῦ ἀνέθεσε τὴν ἐκμετάλλευσιν. Ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ θὰ μοῦ ἀποφέρῃ κέρδη 100 τοῖς 100. Ἐὰν μοῦ δώσετε ἕνα δάνειον, θὰ ἔχετε τόκον 30 τοῖς ἑκατόν.

Συγχρόνως προέτεινεν εἰς τὴν κόμησσαν καὶ τὴν ἐξαδέλφην της νὰ τὰς παρουσιάσῃ εἰς τὴν Αὐτῆς Ὑψηλότητα. Καὶ πράγματι διωργάνωσε πρὸς τιμήν των δεξίωσιν εἰς τὰς αἰθούσας μεγάλου ξενοδοχείου.

Εἰς τὴν δεξίωσιν παρέστη καὶ ἡ κυρία Λὲ Μὺρ ντὲ Βιλλέρ.

— Ἐξαδέλφη τῆς Αὐτοῦ Αὐτοκρατορικῆς καὶ Βασιλικῆς Ὑψηλότητος τοῦ πρίγκηπος Γουλιέλμου τῶν Ἀψβούργων-Λοτρίγκεν, εἶπεν ὁ Μπρεάρ, παρουσιάζων τὴν ἀρχιδούκισσαν.

Ἡ ἐξαδέλφη τοῦ πρίγκηπος εἶχε πράγματι ἀριστοκρατικὴν ἐμφάνισιν. Ἐν τούτοις ἡ δεσποινὶς Λαλμὰν τὴν ἐθεώρησεν ὕποπτον καὶ παρεκάλεσε τὴν ἐξαδέλφην της νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν της. Ἀλλ' ἡ κόμησσα δὲν τὴν ἤκουσε. Τὸ 1927 ὁ Μπρεὰρ τῆς εἶχεν ἤδη ἀποσπάσει 462.000 φράγκα. Κατόπιν ἀπὸ τὸν Μάϊον τοῦ 1928 ἕως τὸν Μάϊον τοῦ 1930 ἐπλήρωνε καθ' ἑβδομάδα 125.000 φράγκα εἰς τὸν Μπρεάρ, ὁ ὁποῖος εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ὑπέγραφε συναλλαγματικάς. Τὸ 1931 ἡ κόμησσα εἶχεν εἰς χεῖρας της συναλλαγματικὰς ἀξίας 11 ἑκατομμυρίων γαλλικῶν φράγκων.

Τότε ὅμως ἔληγεν ἡ προθεσμία τῆς πρώτης συναλλαγματικῆς. Περιττὸν νὰ λεχθῇ ὅτι ἡ κόμησσα δὲν ἐπληρώθη.

Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον ἠγνόει ἡ κόμησσα ἦτο ὅτι καὶ πολλοὶ ἄλλοι εἶχον πέσει θύματα τοῦ Μπρεάρ, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ μερικὰ ἐκκλησιαστικὰ ἱδρύματα.

—Ἄ ἔλεγεν. Ἐὰν ὁ πρίγκηψ Ὄθων ἐπανέλθῃ εἰς τὸν αὐστριακὸν θρόνον, ἡ κυρία Μὺρ ντὲ Βιλλὲρ θὰ ἔχῃ ἀμέτρητα πλούτη. Μοῦ ἐπανέλαβε συχνὰ ὅτι ὅταν συμβῇ αὐτό, θὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Λιζιὲ ἕνα ὁλόχρυσον ἄγαλμα τῆς Ἁγίας Θηρεσίας εἰς φυσικὸν μέγεθος.

Πολλὰ ἀπὸ τὰ θύματα τοῦ Μπρεὰρ ἐφαντάζοντο ὅτι συνειργάζοντο μὲ τοὺς Ἀψβούργους διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τῆς βασιλείας εἰς τὴν Αὐστρίαν.

— Ἡ κυρία Λὲ Μὺρ ντὲ Βιλλέρ, ἔγραφεν ὁ Μπρεὰρ ἀπὸ τὰς Βρυξέλλας, ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς αὐτοκρατείρας Ζίτας. Τί θὰ ἐλέγατε, ἐὰν ἀκούατε ὅτι ἔσχον τὴν εὐτυχίαν νὰ γίνω δεκτὸς ὑπὸ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος;

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ καιρὸς παρήρχετο, τὰ χρήματα δὲν ἐπεστρέφοντο καὶ οἱ Ἀψβοῦργοι δὲν ἐπανήρχοντο εἰς τὴν Αὐστρίαν. Τέλος ἡ κόμησσα ἐβεβαιώθη ὅτι εἶχε πέσει θῦμα ἀπατεῶνος καὶ τοῦ ὑπέβαλε μήνυσιν.

Τὴν 17ην Ἰουνίου 1933 ὁ Μπρεὰρ κατεδικάσθη εἰς διετῆ φυλάκισιν, πρόστιμον 500 φράγκων καὶ προσωρινὴν ἀποζημίωσιν ἐξ 85.000 φράγκων εἰς τὸ κυριώτερον θῦμα του, ἐν ἀναμονῇ τῆς ἀποπληρωμῆς τοῦ χρέους του.

Ὁ Μπρεὰρ ἔκαμεν ἔφεσιν. Τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1934 τὸ ἐφετεῖον τὴν ἀπέρριψε. Τὸν Ἰούλιον τοῦ ἰδίου ἔτους ὁ Ἄρειος Πάγος ἀπέρριψε τὴν προσφυγήν του, ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μπρεὰρ εἶχε κατορθώσει νὰ δραπετεύσῃ.

Τώρα μόλις κατωρθώθη ἡ ἐκ νέου σύλληψις τοῦ Μπρεάρ. Ἀλλ' ἐδῶ ἀρχίζουν νέαι δυσκολίαι. Τί ἔγιναν τὰ 11 ἑκατομμύρια; Ὁ Μπρεὰρ δὲν ἔπαιζε. Ἕνα ποσὸν τὸ ἐξώδευσε ἀσφαλῶς μὲ τὴν κυρίαν Λὲ Μὺρ ντὲ Βιλλέρ. Ἀλλὰ πῶς διετέθη ἢ ποῦ φυλάσσεται τὸ ὑπόλοιπον εἶνε ἄγνωστον.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κόμησσα ὑπέβαλε κατὰ τῆς ψευδοαρχιδουκίσσης μήνυσιν ἐπὶ συνεργίᾳ εἰς ἀπάτας καὶ ἀποκρύψει κλοπιμαίων.

Ἂς προσθέσωμεν ἀκόμη ὅτι ὁ σύζυγός της, ὁ κ. Λὲ Μὺρ ντὲ Βιλλὲρ ἕνας τίμιος ἄνθρωπος, ἀπέθανε τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔμαθε τὴν πρώτην καταδίκην τοῦ Μπρεὰρ καὶ τὸν ρόλον τὸν ὁποῖον ἔπαιξεν ἡ γυναῖκα του εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

ΣΙΝΕ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

Γωνία Πανεπιστημίου Βουκουρεστίου

Καθεκάστην και ΒΑΡΙΕΤΕ

ΤΙΜΑΙ 15-10-8

ΣΗΜΕΡΟΝ

ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΣ

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ